

пу з таких булл:

"Во імя Господа Христа
За нас розп'ятого на дереві,
І всіх апостолів святих
Петра і Павла особливе,
Ми розрішаємо гріхи
Святою буллою цією
Рабині Божій оттій,
Що ходила по улицях
В Празі позавчора,
Оттій самій, що хилилась
По шинках, по станах,
По чернечих переходах,
По келіях п'яна."

Додамо ще, що папи — черниці мали діти і підложниці, вели війни і часто сами з ворогом до бою ставали. А як папі треба було позбути ся якого ворога свого, то він намовляв кого-небудь, і той на бенькеті давав йому дання (отрути). Не було такого злочинства, якого б папи тоді не робили. А дивлячись на пап, не краще було і все духовенство.

На таке срамотнє життє пастирів церкви люди побожні, котрі сміливіші, не могли байдужим оком дивити ся, — вони насмілювали ся отверто показувати на те, до чого дійшла вже католицька церква, і вимагала, щоб вона на вернула ся на правдиву стежку. Такою людиною був і Іван Гус, що за правду, за сміливі речі проти католицького духовенства заплатив своїм життєм.

От про життя цього одважного правдолюбця у нас і буде далі мова.

Іван Гус був родом з Чехо-Моравів, того краю, де за 1.000 літ перед нами навчали слова Божого славянські перші учителі Кирило та Методій. Чехи-народ славянський, рідний з нами і близький до нас мовою, так само, як і інші Слав'яни: Поляки, Серби, Болгари, Словаки, Словінці; Чехи стали христ'янами раніше від нас, і раніше від нас стали людьми освіченими. В ті часи, коли Україну усякі аз'яти (найбільше татар ва) посідали та руйнували, коли ще й промінь освіти до нашої люду не доходив — Чехи, живучи в сусідстві з людьми освіченими, в захисті від хижих степовиків, дбали про науку та освіту народню і вже року 1348 в столиці своїй Празі заснавали найвищу школу — університет.

Але хоч Чехам не доводило ся бити ся з Татарами та иншим хижактвом, та за те вони мусіли довго і завзято боротися із Німцями, щоб своє славянство зберегти. Ще тоді, ко